ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 12ης Δεκεμβρίου 2003 *

Στην υπόθεση C-258/02 P,

Bactria Industriehygiene-Service Verwaltungs GmbH, με έδρα το Kirchheimbolanden (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους K. van Maldegem και C. Mereu, avocats,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) της 29ης Απριλίου 2002, T-339/00, Bactria κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-2287), και με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της διατάξεως αυτής,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τον R. B. Wainwright και την L. Ström, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

η **Eurobrom BV,** με έδρα το Rijswijk (Κάτω Χώρες),

η **Lonza GmbH,** με έδρα το Wuppertal (Γερμανία),

η **Arch Chemicals SA,** με έδρα το Παρίσι (Γαλλία),

και

η **Troy Chemical Company BV,** με έδρα το Maassluis (Κάτω Χώρες),

παρεμβαίνουσες πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τον C. Gulmann, (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, τον A. La Pergola και την R. Silva de Lapuerta, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 12 Ιουλίου 2002, η Bactria Industriehygiene-Service Verwaltungs GmbH (στο εξής: Bactria) άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 29ης Απριλίου 2002, Τ-339/00, Bactria κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-2287, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η προσφυγή της η διώκουσα την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1896/2000 της Επιτροπής, της 7ης Σεπτεμβρίου 2000, για την πρώτη φάση του προγράμματος που περιλαμβάνεται στο άρθρο 16, παράγραφος 2, της οδηγίας 98/8/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για τα βιοκτόνα (ΕΕ L 228, σ. 6).

Το νομικό πλαίσιο

2 Η οδηγία 98/8/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 16ης Φεβρουαρίου 1998 για τη διάθεση βιοκτόνων στην αγορά (ΕΕ L 123, σ. 1, στο εξής: οδηγία), θεσπίζει κοινοτικό σύστημα αξιολογήσεως και εμπορίας των βιοκτόνων.

3 Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας «τα κράτη μέλη ορίζουν ότι η διάθεση στην αγορά και η χρήση βιοκτόνων στην επικράτειά τους επιτρέπεται μόνον εάν έχει δοθεί σχετική έγκριση σύμφωνα με την παρούσα οδηγία.». Κατά τη δεύτερη παράγραφο, σημείο ii, του αυτού άρθρου, κατά παρέκκλιση από τις διατάξεις της ανωτέρω παραγράφου 1, τα κράτη μέλη επιτρέπουν τη διάθεση στην αγορά και τη χρήση βασικών ουσιών ως βιοκτόνων, εφόσον έχουν καταχωριστεί στο παράρτημα I B της οδηγίας.

4 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας προβλέπει ότι τα κράτη μέλη εγκρίνουν ένα βιοκτόνο μόνον εφόσον «οι δραστικές του ουσίες περιλαμβάνονται στο παράρτημα I ή I A και πληρούνται οι τυχόν απαιτήσεις των εν λόγω παραρτημάτων».

5 Το άρθρο 11 της οδηγίας ορίζει τη διαδικασία για την καταχώριση δραστικής ουσίας στα παραρτήματα I, I A ή I B αυτής. Η καταχώριση ή οι μετέπειτα μεταβολές της καταχωρίσεως δραστικής ουσίας προϋποθέτουν την κατάθεση αιτήσεως. Κατά την παράγραφο 1, στοιχείο α', του εν λόγω άρθρου, ο αιτών πρέπει να διαβιβάσει στην αρμόδια αρχή ενός κράτους μέλους φάκελο για τη δραστική ουσία, ο οποίος πληροί, αναλόγως της περιπτώσεως, τις απαιτήσεις των παραρτημάτων II A, III A ή IV A της οδηγίας, καθώς και φάκελο για τουλάχιστον ένα βιοκτόνο που περιέχει τη δραστική ουσία, ο οποίος πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 8 της οδηγίας. Μετά τη διεξαγωγή αξιολογήσεως, ο φάκελος αποστέλλεται, μεταξύ άλλων, στην Επιτροπή και αποφασίζεται, σύμφωνα με την προβλεπόμενη στο άρθρο 28 της αυτής οδηγίας διαδικασία, η καταχώριση της δραστικής ουσίας στα παραρτήματα I, I A ή I B αυτής.

6 Το άρθρο 12 της οδηγίας περιλαμβάνει διατάξεις σχετικές με τη χρήση, εκ μέρους άλλων αιτούντων, πληροφοριών τις οποίες έχει γνωστοποιήσει ο αιτών και οι οποίες βρίσκονται στη διάθεση των αρμοδίων αρχών. Οι διατάξεις αυτές απαγορεύουν στα κράτη μέλη, υπό την επιφύλαξη ορισμένων εξαιρέσεων, τη χρήση υπέρ μεταγενέστερων αιτούντων, πληροφοριών που προέκυψαν στο πλαίσιο της παρουσιάσεως αιτήσεως εγκρίσεως.

7 Το άρθρο 16 της οδηγίας, το οποίο προβλέπει τα μεταβατικά μέτρα, ορίζει, στην παράγραφο 1, ότι, κατά παρέκκλιση, ιδίως, του άρθρου 3, παράγραφος 1, της αυτής οδηγίας, κράτος μέλος έχει τη δυνατότητα, για περίοδο 10 ετών αρχόμενη από τις 14 Μαΐου 2000, να συνεχίσει να εφαρμόζει το ισχύον σύστημα ή την πρακτική του για τη διάθεση στην αγορά βιοκτόνων προϊόντων. Ειδικότερα, έχει τη δυνατότητα, σύμφωνα με την ισχύουσα εθνική του νομοθεσία, να εγκρίνει την εμπορία, εντός της επικράτειάς του, βιοκτόνου περιέχοντος δραστικές ουσίες μη καταχωρισμένες στο παράρτημα Ι ή στο παράρτημα Ι Α της οδηγίας γι' αυτόν τον τύπο προϊόντος. Οι δραστικές αυτές ουσίες πρέπει να κυκλοφορούν στην αγορά κατά την ημερομηνία της 14ης Μαΐου 2000 ως δραστικές ουσίες βιοκτόνου για σκοπούς διαφορετικούς από εκείνους που ορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχεία γ' και δ', της ανωτέρω οδηγίας.

8 Το άρθρο 16, παράγραφος 2, της οδηγίας προβλέπει τη θέσπιση, υπό μορφή κανονισμού, προγράμματος εργασίας, δεκαετούς διάρκειας, για τη συστηματική εξέταση των εν λόγω δραστικών ουσιών. Κατά τη διάρκεια αυτής της δεκαετούς περιόδου και αρχής γενομένης από τις 14 Μαΐου 2000, μπορεί να αποφασιστεί «ότι μια δραστική ουσία μπορεί να περιληφθεί στα παραρτήματα Ι, Ι Α ή Ι Β και υπό ποιους όρους, ή, σε περίπτωση που δεν πληρούνται οι απαιτήσεις του άρθρου 10 ή δεν έχουν υποβληθεί οι απαιτούμενες πληροφορίες εντός της καθορισθείσας προθεσμίας, ότι αυτή η δραστική ουσία δεν μπορεί να περιληφθεί στα παραρτήματα Ι, Ι Α ή Ι Β».

9 Σκοπός του κανονισμού 1896/2000 είναι η εφαρμογή του πρώτου σταδίου του προγράμματος εργασίας για τη συστηματική εξέταση όλων των υφισταμένων δραστικών ουσιών, δηλαδή εκείνων που ήδη κυκλοφορούσαν στην αγορά τις 14 Μαΐου 2000 ως δραστικές ουσίες βιοκτόνων (στο εξής: πρόγραμμα εξετάσεως).

10 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 1896/2000 προβλέπει ότι «έκαστος παραγωγός υπάρχουσας δραστικής ουσίας που διατίθεται στην αγορά προς χρήση σε βιοκτόνα προϊόντα, προσδιορίζει την εν λόγω δραστική ουσία υποβάλλοντας στην Επιτροπή τις πληροφορίες σχετικά με τη δραστική ουσία που προβλέπονται στο

παράρτημα Ι» και ότι ο κάθε «παρασκευαστής», δηλαδή ο παρασκευαστής του βιοκτόνου ή αποκλειστικός αντιπρόσωπός του εντός της Κοινότητας για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, μπορεί να προσδιορίζει υπάρχουσα δραστική ουσία.

11 Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού, «οι παραγωγοί, παρασκευαστές και ενώσεις, οι οποίοι επιθυμούν να υποβάλουν αίτηση για την ένταξη στο παράρτημα Ι ή στο παράρτημα Ι Α της οδηγίας υπάρχουσας δραστικής ουσίας σε έναν ή περισσότερους τύπο(-ους) προϊόντος(-ων), κοινοποιούν την εν λόγω δραστική ουσία στην Επιτροπή υποβάλλοντας τις πληροφορίες που προβλέπονται στο παράρτημα ΙΙ του παρόντος κανονισμού, οι οποίες πρέπει να παραληφθούν το αργότερο 18 μήνες μετά τη θέση σε ισχύ του παρόντος κανονισμού».

12 Κατά το άρθρο 5, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1896/2000, τα κράτη μέλη μπορούν να προσδιορίζουν και άλλες υπάρχουσες δραστικές ουσίες, εκτός από εκείνες που περιλαμβάνονται στον κατάλογο όλων των ήδη εντοπισμένων δραστικών ουσιών, και μπορούν να εκδηλώσουν το ενδιαφέρον τους για την πιθανή ένταξη στο παράρτημα Ι ή στο παράρτημα Ι Α της οδηγίας υπάρχουσας δραστικής ουσίας σε τύπους προϊόντων στους οποίους έχει χρήσεις τις οποίες το κράτος μέλος θεωρεί βασικές ιδίως για την προστασία της ανθρώπινης υγείας και του περιβάλλοντος και για τις οποίες δεν έχει παραληφθεί κοινοποίηση από την Επιτροπή.

13 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', του εν λόγω κανονισμού προβλέπει, ως συνέπεια του προσδιορισμού και της κοινοποιήσεως, την έκδοση κανονισμού περιέχοντος, μεταξύ άλλων, εξαντλητικό κατάλογο των υπαρχουσών δραστικών ουσιών που πρέπει να εξεταστούν κατά το δεύτερο στάδιο του προγράμματος εξετάσεως. Ο κατάλογος αυτός περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τις υπάρχουσες δραστικές ουσίες για τις οποίες η Επιτροπή έχει δεχτεί τουλάχιστον μία κοινοποίηση ή οι οποίες απετέλεσαν αντικείμενο εκδηλώσεως ενδιαφέροντος εκ μέρους των κρατών μελών.

14 Το άρθρο 6, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει ότι «υπό την επιφύλαξη του άρθρου 16, παράγραφοι 1, 2 ή 3, της οδηγίας, όλοι οι παραγωγοί δραστικής ουσίας που περιλαμβάνεται στον κατάλογο ο οποίος προβλέπεται στην παράγραφο 1, στοιχείο β', και όλοι οι παρασκευαστές βιοκτόνων προϊόντων που περιέχουν τη δραστική αυτή ουσία μπορούν να αρχίσουν ή να εξακολουθήσουν να διαθέτουν στην αγορά τη δραστική ουσία, ως έχει ή σε βιοκτόνα προϊόντα, στον τύπο ή στους τύπους προϊόντων για τα οποία η Επιτροπή έχει δεχτεί τουλάχιστον μία κοινοποίηση».

Η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία

15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Νοεμβρίου 2000, η Bactria, η οποία παρασκευάζει και εμπορεύεται τη δραστική ουσία την επωνομαζόμενη «παρακετικό οξύ» και τα βιοκτόνα τα περιέχοντα αυτή τη δραστική ουσία, άσκησε, δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, προσφυγή διώκουσα την ακύρωση του κανονισμού 1896/2000.

16 Προς στήριξη της προσφυγής της, προέβαλε τον ισχυρισμό ότι ο κανονισμός 1896/2000 αντιβαίνει προς τη νομική του βάση, την οποία συνιστά η οδηγία. Ειδικότερα, βαίνει πέραν των διατάξεων της οδηγίας περί προστασίας των δεδομένων, μη λαμβάνοντας υπόψη τη διασφαλιζόμενη από την οδηγία προστασία των ευαίσθητων και δαπανηρών, από εμπορικής απόψεως πληροφοριακών στοιχείων, όσον αφορά τις δραστικές ουσίες κατά την περίοδο εξετάσεώς τους. Επιπροσθέτως, ο εν λόγω κανονισμός νοθεύει τον ανταγωνισμό, κατά παράβαση της Συνθήκης ΕΚ, καθόσον επιτρέπει στις επιχειρήσεις που δεν μετέχουν στο πρόγραμμα εξετάσεως να επωφελούνται δωρεάν από τις κοινοποιήσεις στοιχείων εκ μέρους επιχειρήσεων που μετέχουν στη διαδικασία αυτή και είναι επιμελείς, όπως η ίδια.

17 Με χωριστό δικόγραφο, το οποίο κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 12 Ιανουαρίου 2001, η Επιτροπή προέβαλε, δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ένσταση απαραδέκτου της ασκηθείσας από την Bactria προσφυγής ακυρώσεως.

Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

18 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη.

19 Στις σκέψεις 42 έως 46 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι, καίτοι η Bactria αμφισβητεί την κανονιστική φύση της προσβαλλομένης πράξεως, ο κανονισμός 1896/2000 εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς προσδιοριζόμενες καταστάσεις και παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων λαμβανομένων κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο. Κατά το Πρωτοδικείο, ο κανονισμός αυτός έχει, κατά συνέπεια, δυνάμει της γενικής του ισχύος, κανονιστικό χαρακτήρα και δεν αποτελεί απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 249 ΕΚ.

20 Οι σκέψεις 47 έως 55 της εν λόγω διατάξεως έχουν ως εξής:

«47 Ωστόσο, ο κανονιστικός χαρακτήρας του κανονισμού [1896/2000] δεν σημαίνει ότι αποκλείεται ο κανονισμός να αφορά άμεσα και ατομικά ορισμένα φυσικά ή νομικά πρόσωπα υπό την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ (προπαρατεθείσα απόφαση Cordoniu κατά Συμβουλίου, σκέψη 19, προπαρατεθείσα απόφαση Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 66, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1995, Τ-481/93 και Τ-484/93, Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2941, σκέψη 50). Αυτό συντρέχει όταν η εν λόγω πράξη θίγει ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο λόγω

ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών του ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και το εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο με εκείνον του αποδέκτη (προπαρατεθείσα απόφαση Plaumann κατά Επιτροπής, σ. 223, και προπαρατεθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, σκέψη 20).

48 Συναφώς, πρέπει να απορριφθεί η θέση της προσφεύγουσας ότι ο κανονισμός [1896/2000] εφαρμόζεται στην "κλειστή κατηγορία" εταιριών που διέθεσαν στην κοινοτική αγορά βιοκτόνο που περιέχει υπάρχουσες δραστικές ουσίες. Ο κανονισμός απευθύνεται, πράγματι, σε όσους έχουν συμφέρον στον προσδιορισμό και την κοινοποίηση των υπαρχουσών δραστικών ουσιών και των βιοκτόνων που περιέχουν αυτές τις ουσίες και όχι μόνο στους επιχειρηματίες που διέθεσαν στην αγορά, πριν από τις 14 Μαΐου 2000, βιοκτόνο που περιέχει υπάρχουσες δραστικές ουσίες. Πιο συγκεκριμένα, το άρθρο 6, παράγραφος 2, του κανονισμού —το οποίο φαίνεται να αναφέρει ειδικά η προσφεύγουσα— επιτρέπει σε όλους τους παραγωγούς και σε όλους τους παρασκευαστές να εξακολουθούν ή να αρχίσουν να διαθέτουν στην αγορά υπάρχουσες δραστικές ουσίες και βιοκτόνα που περιέχουν αυτές τις ουσίες για τον τύπο ή τους τύπους προϊόντων για τα οποία η Επιτροπή δέχθηκε τουλάχιστον μία κοινοποίηση.

49 Σ' αυτό το πλαίσιο, επιβάλλεται να τονιστεί ότι κάθε επιχειρηματίας που μπορεί να αποδείξει ότι η δραστική ουσία τέθηκε στην αγορά πριν από τις 14 Μαΐου 2000 μπορεί να κοινοποιήσει μια υπάρχουσα δραστική ουσία και η απόδειξη αυτή δεν σημαίνει ότι αυτός ο επιχειρηματίας διέθεσε στο εμπόριο ο ίδιος τη δραστική ουσία ή το βιοκτόνο που περιέχει αυτή τη δραστική ουσία πριν από τις 14 Μαΐου 2000. Ομοίως, κάθε ενδιαφερόμενος επιχειρηματίας μπορεί, κατ' αρχήν, να παρέχει τα λοιπά στοιχεία που απαριθμεί το παράρτημα II του κανονισμού.

50 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η πρόσβαση στις διαδικασίες προσδιορισμού και/ή κοινοποιήσεως προβλέπεται αποκλειστικά υπέρ του μοναδικού επιχειρηματία που προμηθεύει συγκεκριμένο τμήμα της αγοράς. Ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα των παρεμβαινουσών ότι ο κανονισμός αφορά ατομικά την προσφεύγουσα, καθόσον είναι η μοναδική παραγωγός

[παρακετικού] οξέος που είναι σε θέση να κοινοποιήσει το [παρακετικό] οξύ που χρησιμοποιείται στα συστήματα ψύξης και επεξεργασίας υγρών. Ο κανονισμός αφορά πράγματι την καταγραφή όλων των υπαρχουσών δραστικών ουσιών στα βιοκτόνα, σύμφωνα με τον ορισμό του άρθρου 2, στοιχείο α', του κανονισμού, με τη βοήθεια των πληροφοριακών στοιχείων που προσκομίζουν όλοι οι ενδιαφερόμενοι παραγωγοί και παρασκευαστές.

51 Το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι μετέσχε στη διαδικασία εκδόσεως του κανονισμού είναι επίσης αλυσιτελές. Επιβάλλεται η παρατήρηση, πρώτον, ότι η προσφεύγουσα δεν μετέσχε ατομικά στη διαδικασία αυτή, αλλά συμμετέσχε η CEFIC, μια ένωση, μέλος της οποίας είναι η προσφεύγουσα. Επιπλέον, από τη νομολογία προκύπτει ότι το γεγονός ότι ένα πρόσωπο εμπλέκεται, κατά τον έναν ή τον άλλο τρόπο, στη διαδικασία εκδόσεως κοινοτικής πράξεως μπορεί να εξατομικεύσει το πρόσωπο αυτό όσον αφορά την εν λόγω πράξη μόνον εφόσον έχουν προβλεφθεί για το πρόσωπο αυτό από την ισχύουσα κοινοτική ρύθμιση ορισμένες διαδικαστικές εγγυήσεις (βλ. διάταξη του Πρωτοδικείου της 3ης Ιουνίου 1997, T-60/96, Merck κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-849, σκέψη 73, και την παρατιθέμενη νομολογία). Εν προκειμένω, καμία διάταξη δεν υποχρεώνει την Επιτροπή, πριν από την έκδοση του κανονισμού, να ακολουθήσει μια διαδικασία στο πλαίσιο της οποίας πρόσωπα όπως η προσφεύγουσα θα είχαν το δικαίωμα αναγνωρίσεως δικαιωμάτων ή ακροάσεως. Η μοναδική διάταξη την οποία προβάλλει στο πλαίσιο αυτό η προσφεύγουσα είναι η εικοστή τρίτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας, σύμφωνα με την οποία, για την εφαρμογή της οδηγίας, την προσαρμογή των παραρτημάτων της στην εξέλιξη των τεχνικών και επιστημονικών γνώσεων και την καταχώριση των δραστικών ουσιών στα σχετικά παραρτήματα, απαιτείται στενή συνεργασία μεταξύ της Επιτροπής, των κρατών μελών και των αιτούντων και σύμφωνα με την οποία, σε περίπτωση εφαρμογής της, η διαδικασία της μόνιμης επιτροπής βιοκτόνων συνιστά κατάλληλη βάση για τη συνεργασία αυτή. Η διάταξη όμως αυτή δεν παρέχει διαδικαστικά δικαιώματα στην προσφεύγουσα.

52 Η θέση της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή υποχρεούτο, κατά την έκδοση του κανονισμού, να λάβει υπόψη τα ειδικά της συμφέροντα και ότι έχει, για τον λόγο

αυτό, δικαίωμα προσφυγής εν προκειμένω, δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Σε αντίθεση προς τις προπαρατεθείσες αποφάσεις που εκδόθηκαν στο πλαίσιο των υποθέσεων Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής και Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, δεν υπάρχει εν προκειμένω διάταξη που να υποχρεώνει την Επιτροπή να λάβει υπόψη τις συνέπειες της πράξεως που προτίθεται να εκδώσει για την κατάσταση ορισμένων ιδιωτών.

53 Το ζήτημα αν οι διατάξεις του κανονισμού προσβάλλουν τα δικαιώματα ιδιοκτησίας της προσφεύγουσας, όπως προστατεύονται από το άρθρο 12 της οδηγίας, εμπίπτει στην ουσία της υποθέσεως. Εν πάση περιπτώσει, η προσβολή αυτή, ακόμη κι αν είχε αποδειχθεί, δεν αρκεί για να εξατομικεύσει την προσφεύγουσα σε σχέση με κάθε άλλο επιχειρηματία που κοινοποιεί μια υπάρχουσα δραστική ουσία.

54 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η παρούσα προσφυγή είναι το μοναδικό ένδικο μέσο που διαθέτει, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ενδεχόμενη μη ύπαρξη ενδίκων μέσων, ακόμη κι αν υποτεθεί ότι συντρέχει, δεν μπορεί να δικαιολογήσει τροποποίηση του συστήματος των ενδίκων μέσων και διαδικασιών που έχει καθιερωθεί από τη Συνθήκη, μέσω δικαστικής ερμηνείας. Σε καμία περίπτωση, από το γεγονός αυτό δεν συνάγεται ότι είναι παραδεκτή μια προσφυγή περί ακυρώσεως που ασκεί φυσικό ή νομικό πρόσωπο που δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ (απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Φεβρουαρίου 2000, Τ-138/98, ACAV κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. II-341, σκέψη 68).

55 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο κανονισμός δεν αφορά την προσφεύγουσα ατομικά. Επομένως, εφόσον η προσφεύγουσα δεν πληροί μία από τις προϋποθέσεις παραδεκτού του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, η προσφυγή είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη.»

Η αίτηση αναιρέσεως

21 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Bactria ζητεί από το Δικαστήριο:

— να την κρίνει παραδεκτή και βάσιμη·

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη·

— να κρίνει ότι παραδεκτώς ζητεί την ακύρωση του κανονισμού 1896/2000 και να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί του βασίμου αυτού του αιτήματος·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα τόσο της πρωτόδικης όσο και της αναιρετικής διαδικασίας.

22 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως, κρίνοντας ότι αυτή είναι, αφενός, απαράδεκτη και, αφετέρου, αβάσιμη·

— να καταδικάσει την Bactria στα δικαστικά έξοδα.

23 Η Bactria προβάλλει, ουσιαστικώς, τέσσερις λόγους προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως. Πρώτον, υποστηρίζει ότι η συλλογιστική που ακολούθησε το Πρωτοδικείο προκειμένου να απορρίψει την άποψή της ότι ανήκει σε μία «κλειστή κατηγορία» επιχειρηματιών είναι αντιφατική και στηριζόμενη σε πλάνη περί το δίκαιο. Δεύτερον, αμφισβητεί την εξαιρετικά συσταλτική ερμηνεία που υιοθέτησε το Πρωτοδικείο προκειμένου να μην της αναγνωρίσει την ύπαρξη διαδικαστικών δικαιωμάτων. Τρίτον, υποστηρίζει ότι η συλλογιστική που ακολούθησε το Πρωτοδικείο προκειμένου να αποκλείσει την υπέρ αυτής ύπαρξη προϋφισταμένων δικαιωμάτων είναι πεπλανημένη. Τέταρτον, υποστηρίζει, αφενός, ότι η ερμηνεία της έννοιας «πρόσωπο που το αφορά άμεσα», την οποία υιοθέτησε το Πρωτοδικείο είναι εξαιρετικά συσταλτική και πεπερασμένη, ενόψει της πρόσφατης νομολογίας του ιδίου του Πρωτοδικείου και, αφετέρου, ότι δεν έχει στη διάθεσή της κανένα άλλο μέσο παροχής ενδίκου προστασίας προκειμένου να προασπίσει τα δικαιώματά της.

24 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι οι τρεις πρώτοι λόγοι που προβάλλει η αναιρεσείουσα πρέπει να κριθούν απαράδεκτοι ή, επικουρικώς, αβάσιμοι. Όσον αφορά τον τέταρτο λόγο, αυτός πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

25 Επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι, δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας του, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί κατά πάσα στάση της δίκης να την απορρίψει με αιτιολογημένη διάταξη.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

26 Η Bactria υποστηρίζει ότι η συλλογιστική που ακολούθησε το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 48 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, προκειμένου να απορρίψει την

ύπαρξη «κλειστής κατηγορίας» επιχειρηματιών, κατά τον χρόνο εκδόσεως του κανονισμού 1896/2000 είναι αντιφατική. Πράγματι, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, αφενός, ότι ο εν λόγω κανονισμός αφορά όλους εκείνους οι οποίοι έχουν συμφέρον από την εξατομίκευση και την κοινοποίηση των υπαρχουσών δραστικών ουσιών και των βιοκτόνων που περιέχουν αυτές τις ουσίες και όχι μόνον τους επιχειρηματίες οι οποίοι διέθεσαν στην αγορά, πριν από τις 14 Μαΐου 2000, βιοκτόνα, ενώ αναγνωρίζει, επίσης, το ειδικό καθεστώς των κοινοποιούντων, δεχόμενο ότι ο κανονισμός επιτρέπει σε όλους τους παραγωγούς και όλους τους προμηθευτές να συνεχίσουν ή να ξεκινήσουν εξ αρχής τη διάθεση στο εμπόριο των υπαρχουσών δραστικών ουσιών, για τις οποίες η Επιτροπή δέχθηκε μία τουλάχιστον κοινοποίηση. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο προέβη σε διάκριση μεταξύ της αφηρημένης κατηγορίας «όλων των επιχειρηματιών που έχουν συμφέρον από την εξατομίκευση και την κοινοποίηση» και της κατηγορίας που συνιστά η βεβαίας συνθέσεως και κλειστή ομάδα εταιριών των οποίων την κοινοποίηση έχει αποδεχθεί η Επιτροπή. Η διάκριση αυτή συνεπάγεται, επομένως, σιωπηρή αναγνώριση του γεγονότος ότι η πρώτη κατηγορία επιχειρηματιών μπορεί να παραμείνει στην αγορά μόνον επειδή οι κοινοποιούντες πληρούν τις προϋποθέσεις του προσβαλλόμενου κανονισμού.

27 Κατά την Bactria, το Πρωτοδικείο δέχεται, επομένως, την ειδική κατάσταση των κοινοποιούντων και, κατά συνέπεια, θα έπρεπε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο κανονισμός 1896/2000 εφαρμόζεται ατομικώς επ' αυτών, ως δέσμη ατομικών αποφάσεων, εκάστη των οποίων επηρεάζει τη νομική κατάσταση ενός εκάστου των κοινοποιούντων.

28 Επιπροσθέτως, η Bactria υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η κοινοποίηση υπάρχουσας δραστικής ουσίας μπορεί να γίνει από οποιονδήποτε επιχειρηματία προσκομίσει την απόδειξη ότι η δραστική ουσία είχε κυκλοφορήσει στην αγορά πριν από τις 14 Μαΐου 2000. Οι πληροφορίες που κατά το παράρτημα ΙΙ του κανονισμού 1896/2000 απαιτούνται για την κοινοποίηση είναι επιλεκτικές και ιδιαίτερα λεπτομερείς, δεν επιτρέπεται δε πρόσβαση σ' αυτές σ' οποιοδήποτε επιχειρηματία, αλλά μόνο σε εκείνους οι οποίοι είχαν διαθέσει τις κοινοποιούμενες ουσίες στην αγορά πριν από τις 14 Μαΐου 2000 και οι οποίοι είναι σε θέση να αποδείξουν το στοιχείο αυτό.

29 Η Bactria προσθέτει ότι με τον κανονισμό 1896/2000 είχε ταχθεί προθεσμία για την κοινοποίηση, συγκεκριμένα η 28η Μαρτίου 2002, και ότι, κατά συνέπεια, όταν το Πρωτοδικείο εξέδωσε τη διάταξή του, δεν είχαν πλέον όλοι οι επιχειρηματίες τη δυνατότητα να προβούν σε κοινοποίηση, αλλ' ότι υπήρχε ένας κλειστός κύκλος επιχειρηματιών, στους οποίους ανήκε και η ίδια, οι οποίοι είχαν προβεί σε μια τέτοια κοινοποίηση. Το γεγονός αυτός επιβεβαίωσε προσφάτως η Επιτροπή, η οποία δημοσίευσε πίνακα με τα ονόματα όλων εκείνων των οποίων έγιναν αποδεκτές οι κοινοποιήσεις.

30 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο λόγος αυτός αναιρέσεως είναι απαράδεκτος, διότι τα επιχειρήματα που προέβαλε η Bactria προκειμένου να αποδείξει ότι ανήκει σε μια «κλειστή κατηγορία» επιχειρηματιών συνιστούν επανάληψη των επιχειρημάτων που είχε ήδη υποβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου. Επομένως, η αναιρεσείουσα δεν προβάλλει νομικούς λόγους αναιρέσεως, αλλά περιορίζεται σε επικρίσεις εις βάρος της εκτιμήσεως του Πρωτοδικείου. Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή φρονεί ότι τα επιχειρήματα αυτά είναι αβάσιμα.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

31 Επιβάλλεται η υπόμνηση ότι από τα άρθρα 225 ΕΚ, 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της διατάξεως της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό. Δεν πληροί αυτή την απαίτηση η αίτηση αναιρέσεως η οποία, χωρίς να περιέχει επιχειρηματολογία αποσκοπούσα ειδικώς στον προσδιορισμό της πλάνης περί το δίκαιο την οποία ενέχει η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, περιορίζεται στην επανάληψη των λόγων και επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου. Πράγματι, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως αποτελεί στην πράξη αίτηση για απλή επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής, κάτι που εκφεύγει της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψεις 34 και 35, καθώς και της 6ης Μαρτίου 2003, C-41/00 P, Interporc κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-2125, σκέψεις 15 και 16).

32 Εν προκειμένω προκύπτει ότι, με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η Bactria αμφισβητεί τις σκέψεις 48 και 49 αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, επειδή η συλλογιστική του Πρωτοδικείου είναι αντιφατική και στηριζόμενη σε πλάνη περί το δίκαιο. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου που ήγειρε η Επιτροπή προβάλλουσα ότι ο συγκεκριμένος λόγος αναιρέσεως συνιστά επανάληψη επιχειρημάτων που έχει ήδη προβάλλει η αναιρεσείουσα ενώπιον του Πρωτοδικείου.

33 Ως προς τον προβαλλόμενο αντιφατικό χαρακτήρα της συλλογιστικής του Πρωτοδικείου, επιβάλλεται να τονιστεί ότι το γεγονός ότι ο κανονισμός 1896/2000 επιτρέπει σε όλους τους παραγωγούς και σε όλους τους παρασκευαστές να εξακολουθούν ή να αρχίσουν να διαθέτουν στην αγορά υπάρχουσες δραστικές ουσίες και βιοκτόνα που περιέχουν αυτές τις ουσίες για τον τύπο ή τους τύπους προϊόντων για τα οποία η Επιτροπή δέχθηκε τουλάχιστον μία κοινοποίηση δεν έρχεται, προφανώς, σε αντίφαση με το γεγονός ότι ο κανονισμός απευθύνεται σε όσους έχουν συμφέρον στον προσδιορισμό και την κοινοποίηση των υπαρχουσών δραστικών ουσιών και των βιοκτόνων που περιέχουν αυτές τις ουσίες και όχι μόνο στους επιχειρηματίες που διέθεσαν στην αγορά, πριν από τις 14 Μαΐου 2000, βιοκτόνο που περιέχει τέτοιες ουσίες. Πράγματι, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της Bactria, δεν μπορεί να συναχθεί από τα δύο αυτά στοιχεία ότι το Πρωτοδικείο προέβη σε διάκριση μεταξύ της αφηρημένης κατηγορίας που συνιστούν όλοι οι επιχειρηματίες οι οποίοι έχουν συμφέρον στον προσδιορισμό και την κοινοποίηση και της κατηγορίας που αποτελεί η βεβαίας συνθέσεως και κλειστή ομάδα επιχειρηματιών των οποίων την κοινοποίηση έχει δεχθεί η Επιτροπή, με συνέπεια αυτής της διακρίσεως ότι θα έπρεπε να θεωρηθεί ότι ο εν λόγω κανονισμός αφορά ατομικώς τους κοινοποιούντες.

34 Επιβάλλεται σχετικώς να υπομνηστεί ότι πράξη γενικής ισχύος όπως ο κανονισμός μπορεί να αφορά ατομικώς φυσικά ή νομικά πρόσωπα μόνον αν τα θίγει λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων ιδιοτήτων τους ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και έτσι τα εξατομικεύει κατά τρόπον ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη (βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-451/98, Antillean Rice Mills κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-8949, σκέψη 49· της 25ης Ιουλίου 2002, C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2002, σ. I-6677, σκέψη 36, και της 10ης Απριλίου 2003, C-142/00 P, Επιτροπή κατά Nederlandse Antillen, Συλλογή 2003, σ. I-3483, σκέψη 65). Κατά τον χρόνο εκδόσεώς του, ο κανονισμός 1986/2000 μπορούσε, κατ' αρχήν, να εφαρμοστεί επί ακαθορίστου αριθμού επιχειρηματιών, εχόντων συμφέρον από την κοινοποίηση, και όχι μόνον επί μιας κλειστής κατηγορίας επιχειρηματιών των οποίων την κοινοποίηση είχε ήδη αποδεχθεί η Επιτροπή.

35 Το επιχείρημα της Bactria, κατά το οποίο η δυσχέρεια συγκεντρώσεως των απαιτούμενων για την κοινοποίηση πληροφοριών ισοδυναμεί με εξατομίκευση των επιχειρηματιών που διέθεσαν τις ουσίες στην αγορά πριν από τις 14 Μαΐου 2000 και οι οποίοι μπορούν να προσκομίσουν τη σχετική απόδειξη, δεν μπορεί, επίσης, να γίνει δεκτό. Η περί ης ο λόγος δυσχέρεια είναι συμφυής προς την ιδιομορφία της συγκεκριμένης αγοράς και δεν μπορεί, αυτή καθεαυτή, να αποκλείσει τη δυνατότητα απροσδιόριστος αριθμός επιχειρηματιών να έχει τη δυνατότητα να λαμβάνει γνώση αυτών των πληροφοριών.

36 Τέλος, το γεγονός ότι κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως υπήρχε ένας ορισμένος αριθμός κοινοποιήσεων που είχαν γίνει δεκτές από την Επιτροπή, οι οποίες δεν μπορούσαν πλέον να τροποποιηθούν, δεν έχει σημασία στην παρούσα υπόθεση. Πράγματι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 34 της παρούσας διατάξεως, ο κανονισμός 1896/2000 μπορούσε, με τον τρόπο που είχε διατυπωθεί, να εφαρμοστεί επί απροσδιορίστου αριθμού αποδεκτών.

37 Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο μη αποδεχόμενο ότι η Bactria περιλαμβάνεται σε «κλειστή κατηγορία» επιχειρηματιών. Συνεπώς, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

38 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η Bactria υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο μη λαμβάνοντας υπόψη την ύπαρξη υπέρ αυτής διαδικαστικών δικαιωμάτων δυναμένων να την εξατομικεύσουν. Υποστηρίζει, σχετικώς, αφενός, ότι η περιεχόμενη στη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως διαπίστωση, κατά την οποία δεν υφίσταται καμία διάταξη υποχρεώνουσα την Επιτροπή,

πριν από την έκδοση του κανονισμού 1896/2000, να ακολουθήσει μια διαδικασία στο πλαίσιο της οποίας πρόσωπα όπως η προσφεύγουσα θα είχαν το δικαίωμα αναγνωρίσεως δικαιωμάτων ή ακροάσεως, αντιφάσκει με την περιεχόμενη στη σκέψη 50 της ιδίας διατάξεως διαπίστωση, κατά την οποία ο κανονισμός αφορά την καταγραφή όλων των υπαρχουσών δραστικών ουσιών στα βιοκτόνα, σύμφωνα με τον ορισμό του άρθρου 2, στοιχείο α', του κανονισμού, με τη βοήθεια των πληροφοριακών στοιχείων που προσκομίζουν όλοι οι ενδιαφερόμενοι παραγωγοί και παρασκευαστές, καθόσον η δεύτερη αυτή διαπίστωση συνεπάγεται αναγνώριση της ειδικής καταστάσεως, έναντι του εν λόγω κανονισμού, των παραγωγών και των παρασκευαστών οι οποίοι έχουν προσκομίσει τα εν λόγω πληροφοριακά στοιχεία.

39 Αφετέρου, η αναιρεσείουσα αμφισβητεί ότι το Πρωτοδικείο απέκλεισε ότι η εικοστή τρίτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας της παρέχει διαδικαστικής φύσεως δικαιώματα στο πλαίσιο της διαδικασίας εκδόσεως του κανονισμού 1896/2000. Επικαλείται σχετικώς την απόφαση της 24ης Μαρτίου 1993, C-313/90, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-1125), και τη διάταξη της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, Asocarne κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1995, σ. I-4149), προκειμένου να αποδείξει το δικαίωμά της να στραφεί κατά του εν λόγω κανονισμού. Η Bactria προσθέτει ότι η ειδική κατάσταση των αιτούντων επανειλημμένως λαμβάνεται υπόψη από την οδηγία και ότι ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου, στο πλαίσιο της διαδικασίας εξετάσεως της αιτήσεως προσωρινών μέτρων, δεν απέκλεισε τη δυνατότητα να περιλαμβάνεται η αναιρεσείουσα σε μια κατηγορία επιχειρηματιών τα συμφέροντα των οποίων έπρεπε να ληφθούν υπόψη κατά την έκδοση του κανονισμού 1896/2000.

40 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα επιχειρήματα της Bactria τα στηριζόμενα στη συμμετοχή της στη διαδικασία εκδόσεως του κανονισμού 1896/2000, προκειμένου να αποδείξει την ενεργητική της νομιμοποίηση, δεν αφορούν νομικά ζητήματα. Συνεπώς, ο δεύτερος αυτός λόγος αναιρέσεως πρέπει να κριθεί απαράδεκτος. Εν πάση περιπτώσει, είναι αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

41 Επιβάλλεται, αφενός, να υπομνησθεί ότι, όπως υπογραμμίστηκε στη σκέψη 31 της παρούσας διατάξεως, οι λόγοι που προβάλλονται προς στήριξη αιτήσεως αναιρέ-

σεως πρέπει, για να κριθούν παραδεκτοί, να παραθέτουν επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της διατάξεως της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό.

42 Εν προκειμένω, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η Bactria πρέπει να κριθεί παραδεκτός, καθόσον αυτή αμφισβητεί το γεγονός ότι το Πρωτοδικείο δεν δέχθηκε την ύπαρξη, υπέρ αυτής, διαδικαστικής φύσεως δικαιωμάτων και ότι, προς στήριξη αυτού του λόγου, προβάλλει νομικά επιχειρήματα.

43 Αφετέρου, επιβάλλεται η διαπίστωση, πρώτον, ότι δεν υφίσταται καμία αντίφαση μεταξύ των επικρινομένων χωρίων των σκέψεων 50 και 51 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως. Πράγματι, το γεγονός ότι ο κανονισμός 1896/2000 προβλέπει ότι οι υπάρχουσες δραστικές ουσίες καταγράφονται με τη βοήθεια των πληροφοριακών στοιχείων που προσκομίζουν όλοι οι ενδιαφερόμενοι παραγωγοί και παρασκευαστές, δεν έχει σχέση με το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν υποχρεούται, ενόψει εκδόσεως αυτού του κανονισμού, να ακούσει πρόσωπα όπως η Bactria. Εξάλλου, η κατάσταση την οποία εξετάζει ο ίδιος κανονισμός, δηλαδή ότι οι υπάρχουσες δραστικές ουσίες καταγράφονται με τη βοήθεια των πληροφοριακών στοιχείων που προσκομίζουν όλοι οι ενδιαφερόμενοι παραγωγοί και παρασκευαστές, δεν μπορεί να εξομοιωθεί με την κατάσταση κατά την οποία οι παραγωγοί και οι παρασκευαστές έχουν ήδη προσκομίσει τέτοιου είδους πληφοριακά στοιχεία.

44 Επιβάλλεται, δεύτερον, η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο ορθώς απέκλεισε ότι η εικοστή τρίτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας παρέχει διαδικαστικής φύσεως δικαιώματα στην Bactria στο πλαίσιο της διαδικασίας εκδόσεως του κανονισμού 1896/2000. Πράγματι, η διάταξη αυτή προβλέπει απλώς ότι η εφαρμογή της οδηγίας, η προσαρμογή των παραρτημάτων στην εξέλιξη των τεχνικών και επιστημονικών γνώσεων και η αναγραφή των δραστικών ουσιών στα αντίστοιχα παραρτήματα απαιτούν τη στενή συνεργασία μεταξύ της Επιτροπής, των κρατών μελών και των αιτούντων και ότι, στις περιπτώσεις επί των οποίων πρέπει να εφαρμοστεί, η διαδικασία της μόνιμης επιτροπής βιοκτόνων συνιστά το κατάλληλο πλαίσιο μιας τέτοιας συνεργασίας. Εν πάση περιπτώσει, μια τέτοια διάταξη δεν μπορεί να εξατομικεύσει την αναιρεσείουσα σε σχέση με τον εν λόγω κανονισμό.

45 Τρίτον, το γεγονός ότι επανειλημμένως η οδηγία λαμβάνει υπόψη την ειδική κατάσταση των αιτούντων, ακόμα και αν πράγματι αποδειχθεί, δεν αρκεί, αυτό καθεαυτό, να εκληφθεί ως στοιχείο δυνάμενο να εξατομικεύσει την Bactria σε σχέση με τον κανονισμό 1896/2000.

46 Τέταρτον, όσον αφορά το στοιχείο ότι, στη διάταξη περί ασφαλιστικών μέτρων του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουνίου 2001, δεν αποκλείστηκε το ενδεχόμενο να περιλαμβάνεται η Bactria σε κλειστό κύκλωμα επιχειρηματιών, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αυτό στερείται σημασίας στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας και, ειδικότερα, προκειμένου να εκτιμηθεί το βάσιμο του δεύτερου λόγου αναιρέσεως. Πράγματι, το γεγονός αυτό αφορά αναίρεση ασκηθείσα κατά της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως και όχι κατά της διατάξεως επί των ασφαλιστικών μέτρων. Εξάλλου, η γενομένη στο πλαίσιο της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων εκτίμηση έγινε prima facie και δεν παρακωλύει το Πρωτοδικείο να προβεί σε διαφορετική εκτίμηση στο πλαίσιο της επί της ουσίας διαδικασίας.

47 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προφανώς αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

48 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως η Bactria υποστηρίζει ότι, στις σκέψεις 52 και 53 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το Πρωτοδικείο πεπλανημένως έκρινε ότι δεν είχε ενεργητική νομιμοποίηση για την άσκηση της προσφυγής, καίτοι ο κανονισμός 1896/2000 επηρεάζει τα ειδικά δικαιώματά της, ιδίως τα δικαιώματά της ιδιοκτησίας και τα δικαιώματα τα σχετικά με την προστασία των δεδομένων της. Εν προκειμένω, το γεγονός ότι της παρασχέθηκαν ειδικά δικαιώματα εμπορίας του παρακετικού

οξέος σε διάφορα κράτη μέλη, καθώς και το γεγονός ότι προέβη εμπροθέσμως σε κοινοποίηση, σε κοινοτικό επίπεδο, ώστε να διασφαλίσει τη δυνατότητα συνεχίσεως της εμπορίας και της χρήσεως αυτής της ουσίας σύμφωνα με την κοινοτική κανονιστική ρύθμιση, αρκεί να τη νομιμοποιήσει ενεργητικώς για την άσκηση προσφυγής.

49 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο λόγος αυτός αναιρέσεως πρέπει να κριθεί απαράδεκτος, καθόσον στηρίζεται σε ένα προφανώς νέο επιχείρημα, περί ανεπαρκούς αιτιολογίας, και συνιστά επίκριση συλλογιστικής του Πρωτοδικείου, μη στηριζόμενη σε νομικά επιχειρήματα. Εν πάση περιπτώσει, ο λόγος αυτός αναιρέσεως είναι αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

50 Ακόμα και αν ο λόγος αυτός αναιρέσεως είναι παραδεκτός, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προβαλλόμενη από την Bactria κατάσταση δεν είναι ικανή να την εξατομικεύσει. Πράγματι, το γεγονός ότι παρασχέθηκε στην αναιρεσείουσα το δικαίωμα εμπορίας παρακετικού οξέος σε διάφορα κράτη μέλη και ότι αυτή προέβη σε κοινοποίηση αυτής της δραστικής ουσίας σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1896/2000, ώστε να διασφαλίσει τη δυνατότητα συνεχίσεως της εμπορίας και της χρήσεως σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, δεν μπορούσε, εν πάση περιπτώσει, να ληφθεί υπόψη, κατά τον χρόνο εκδόσεως του κανονισμού, ως ειδική κατάσταση της Bactria δυνάμενη να την εξατομικεύσει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο.

51 Επιπροσθέτως, όπως διαπίστωσε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 53 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, η προβαλλόμενη παραβίαση των δικαιωμάτων κυριότητας της Bactria δεν αρκεί να την εξατομικεύσει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο επιχειρηματία προβαίνει σε κοινοποίηση υπάρχουσας δραστικής ουσίας.

52 Συνεπώς, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμος.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

53 Προς στήριξη του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει δύο επιχειρήματα.

54 Αφενός, υποστηρίζει ότι η συλλογιστική που ακολούθησε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως αντιβαίνει προς τη νεότερη ερμηνεία της έννοιας του «προσώπου που αφορά ατομικώς η προσβαλλόμενη πράξη», την οποία υιοθέτησε το ίδιο το Πρωτοδικείο με την απόφαση της 3ης Μαΐου 2002, T-177/01, Jégo-Quéré κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-2365). Βάσει αυτής της νέας ερμηνείας, ένα κοινοτικό μέτρο γενικής ισχύος αφορά ατομικώς ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο αν αυτό περιορίσει τα δικαιώματά του ή του επιβάλλει νέες υποχρεώσεις κατά τρόπο βέβαιο και πραγματικό. Η Bactria ισχυρίζεται ότι, κατά συνέπεια, ο κανονισμός 1896/2000 την αφορά ατομικώς, επειδή το άρθρο 6, παράγραφος 2, αυτού επιτρέπει στις εταιρίες που έχουν προβεί σε κοινοποίηση να αρχίσουν ή να συνεχίσουν την πώληση των προϊόντων τους, βάσει της ήδη γενομένης κοινοποιήσεως, τούτο δε κατά παραβίαση των δικαιωμάτων της, όπως αυτά προβλέπονται στο άρθρο 12 της οδηγίας.

55 Αφετέρου, η Bactria υποστηρίζει ότι, εφόσον δεν έχει στη διάθεσή της κανένα άλλο μέσο παροχής ενδίκου προστασίας πλην της προσφυγής στην κοινοτική δικαιοσύνη,

η ασκηθείσα εκ μέρους της προσφυγή συνιστά το μόνο μέσο προστασίας της από την παραβίαση των δικαιωμάτων της που προκύπτει από την έκδοση του κανονισμού 1896/2000.

56 Η Επιτροπή αντικρούει, κατ' αρχάς, το επιχείρημα της Bactria το στηριζόμενο στη νέα ερμηνεία της έννοιας της «πράξεως που αφορά ατομικώς ένα πρόσωπο», την οποία έδωσε το Πρωτοδικείο με την προαναφερθείσα απόφαση Jégo-Quéré κατά Επιτροπής. Υποστηρίζει ότι η ερμηνεία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή, καθόσον οι κανονισμοί, λόγω της γενικής τους ισχύος, θίγουν πάντοτε ορισμένα πρόσωπα περιορίζοντας τα δικαιώματά τους ή επιβάλλοντάς τους υποχρεώσεις. Εξάλλου, μετά την έκδοση της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το Πρωτοδικείο αναθεώρησε προφανώς την ερμηνεία του επανερχόμενο στην κατά παράδοση νομολογία που έχει επιβεβαιώσει το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα απόφασή του Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου. Δεύτερον, η Επιτροπή, στηριζόμενη επί της αποφάσεως αυτής, αμφισβητεί την άποψη της αναιρεσείουσας κατά την οποία η προσφυγή της θα έπρεπε να κριθεί παραδεκτή, καθόσον συνιστά το μόνο μέσο παροχής ενδίκου προστασίας που έχει στη διάθεσή της.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

57 Όπως τονίζεται στη σκέψη 34 της παρούσας διατάξεως, μια πράξη γενικής ισχύος όπως ο κανονισμός μπορεί να αφορά ατομικώς φυσικά ή νομικά πρόσωπα μόνον αν τα θίγει λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων ιδιοτήτων τους ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και έτσι τα εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη.

58 Εξάλλου, θα μπορούσε να ασκηθεί παραδεκτώς ευθεία προσφυγή ενώπιον του κοινοτικού δικαστή μόνον αν θα ήταν δυνατόν να αποδειχθεί, κατόπιν συγκεκρι-

μένου ελέγχου από αυτόν των εθνικών δικονομικών κανόνων, ότι οι κανόνες αυτοί δεν επιτρέπουν στον ιδιώτη την άσκηση ένδικου βοηθήματος με το οποίο θα είχε τη δυνατότητα να αμφισβητήσει το κύρος της προσβαλλομένης κοινοτικής πράξεως. Πράγματι, ένα τέτοιου είδους σύστημα θα απαιτούσε σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση από τον κοινοτικό δικαστή να εξετάζει και να ερμηνεύει το εθνικό δικονομικό δίκαιο, πράγμα το οποίο θα υπερέβαινε την αρμοδιότητά του που έγκειται στον έλεγχο της νομιμότητας των κοινοτικών πράξεων (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, σκέψη 43).

59 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι ούτε η άποψη της Bactria η σχετική με τη νέα ερμηνεία της έννοιας της «πράξεως που αφορά ατομικώς ένα πρόσωπο», ούτε η προβαλλόμενη έλλειψη άλλου μέσου παροχής ενδίκου προστασίας μπορούν να γίνουν δεκτές προκειμένου να κριθεί ότι η αναιρεσείουσα είχε, εν προκειμένω, τη δυνατότητα να ασκήσει παραδεκτώς προσφυγή ακυρώσεως του κανονισμού 1896/2000 ενώπιον του κοινοτικού δικαστή. Κατά συνέπεια, ο εν λόγω τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμος.

60 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

61 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118 του ιδίου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της Bactria στα δικαστικά έξοδα και δεδομένου ότι αυτή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα έξοδα της παρούσας διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την Bactria Industriehygiene-Service Verwaltungs GmbH στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 12 Δεκεμβρίου 2003.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

C. Gulmann